

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania E. Sp. z o.o. z siedzibą w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Jaśle
z udziałem K.R. i K.T.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym i wydanie zaświadczenia A 1,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 czerwca 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt III AUa 118/25,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od E. Sp. z o.o. siedzibą w S.
na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Jaśle kwotę
240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z ustawowymi
odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,
wyrokiem z 30 czerwca 2022 r. (sygn. akt IV U 1085/19), wydanym w sprawie F. sp.
z o.o. sp.k. w S., z odwołań od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział
w Jaśle, o ustalenie właściwego ustawodawstwa, z udziałem ubezpieczonych K.T. i

K.R., oddalił odwołania i zasądził od odwołującej spółki na rzecz organu rentowego kwotę 720 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się wyroku, do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na skutek apelacji odwołującej spółki, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 27 czerwca 2025 r. (sygn. III AUa 118/25), oddalił apelację i zasądził od odwołującej spółki na rzecz organu rentowego kwotę 1.080 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od uprawomocnienia się przedmiotowego orzeczenia, do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego wywiodła odwołująca spółka, zaskarżając w całości wyrok Sadu Apelacyjnego w Rzeszowie, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa materialnego - art. 12. ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE. L. z 2004 r. Nr 166, str. 1 z późn. zm.) oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE. L. z 2009 r. Nr 284, str. 1 z późn. zm.), poprzez bezpodstawne niezastosowanie tych przepisów i nieustalenie podlegania przez ubezpieczonych ustawodawstwu polskiemu, pomimo że jak wynika z dowodu z dokumentów w postaci umów zlecenia zawartych z poprzednikiem prawnym wnioskodawcy. Ubezpieczeni byli zatrudnieni na podstawie umów zlecenia zawartych w Polsce, dla tych umów właściwe było prawo polskie, umowy zlecenia zostały zawarte w języku polskim i wynagrodzenie za pracę było wypłacane na rachunki bankowe ubezpieczonych w Polsce, a co za tym idzie zgodnie z umowami zlecenia obaj ubezpieczeni mieli wykonywać znaczną część pracy w Polsce. W momencie zawarcia umów zlecenia ubezpieczeni podlegali więc ustawodawstwu polskiemu, a następnie zostali oddelegowani do pracy za granicą. Oznacza to, że obaj ubezpieczeni bezpośrednio przed

rozpoczęciem zatrudnienia podlegali już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma ich pracodawca (zleceniodawca), czyli ustawodawstwu polskiemu, a dopiero później zostali oddelegowani przez wnioskodawcę do pracy za granicą, przy czym czas pracy świadczonej przez każdego z tych ubezpieczonych za granicą nie przekraczał terminu 24 miesięcy.

Z ostrożności w razie stwierdzenia, że ubezpieczeni nie byli pracownikami delegowanymi w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, w dalszej kolejności strona skarżąca zarzuciła:

2. naruszenie prawa materialnego - art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004, poprzez jego bezpodstawne niezastosowanie i nieustalenie podlegania przez ubezpieczonych ustawodawstwu polskiemu, pomimo że ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny w pełni przemawia za zastosowaniem tego przepisu, gdyż, w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami organu rentowego ubezpieczeni normalnie wykonywali pracę w co najmniej dwóch państwach członkowskich, mając miejsce zamieszkania w Polsce, a ponadto siedziba obydwu pracodawców (zleceniodawców) tych ubezpieczonych znajduje się wyłącznie w Polsce;
3. naruszenie prawa materialnego - art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 987/2009, poprzez jego bezpodstawne niezastosowanie i nieustalenie podlegania przez ubezpieczonych ustawodawstwu polskiemu, pomimo że przepis ten powinien zostać zastosowany w ustalonym w niniejszej sprawie stanie faktycznym, gdyż w okresach objętych zaskarżonymi decyzjami organu rentowego ubezpieczeni na zmianę wykonywali kilka odrębnych prac w co najmniej dwóch państwach członkowskich dla tych samych pracodawców (zleceniodawców), których siedziba znajduje się wyłącznie w Polsce;
4. naruszenie prawa materialnego - art. 14 ust. 8 rozporządzenia nr 987/2009, poprzez jego bezpodstawne niezastosowanie i nieustalenie podlegania przez ubezpieczonych ubezpieczeniom społecznym w Polsce, pomimo że przy uwzględnieniu wskazanego w tym przepisie kryterium orientacyjnego w postaci wynagrodzenia stwierdzić należy, iż obaj ubezpieczeni otrzymywali całość wynagrodzenia od polskiego pracodawcy (zleceniodawcy), nigdy nie

otrzymali wynagrodzenia za pracę świadczoną na rzecz wnioskodawcy od jakiegokolwiek innego podmiotu, a całość wynagrodzenia ubezpieczonych była wypłacana przez polskiego pracodawcę (zleceniodawcę), na rachunki bankowe ubezpieczonych w Polsce, a zatem według kryterium orientacyjnego wynagrodzenia obaj ubezpieczeni wykonywali znaczną część pracy w Polsce;

5. naruszenie prawa materialnego - art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczeni w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach ZUS nie podlegali ustawodawstwu polskiemu, podczas gdy zgodnie z ustalonym w niniejszej sprawie stanem faktycznym w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami ubezpieczeni na zmianę wykonywali kilka odrębnych prac w co najmniej dwóch państwach członkowskich dla tych samych pracodawców (zleceniodawców), których siedziba znajduje się wyłącznie w Polsce, co sprawia, że zamiast art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 powinien zostać zastosowany art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004;
6. naruszenie prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 z późn. zm.), poprzez jego bezpodstawne niezastosowanie, pomimo wykonywania pracy przez ubezpieczonych na podstawie umów zlecenia zawartych z wnioskodawcą, którego siedziba znajduje się w Polsce, a w związku z tym ww. ubezpieczeni podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako zleceniobiorcy zatrudnieni przez wnioskodawcę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

W związku ze stawianymi zarzutami skarżąca spółka wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie i orzeczenie, co do istoty sprawy, poprzez zmianę zaskarżonych decyzji organu rentowego i ustalenie, że w okresie od 1 sierpnia 2017 r. do 30 grudnia 2017 r. ubezpieczony K.T. podlegał ustawodawstwu polskiemu i podlegał ubezpieczeniom społecznym w Polsce, jak również nakazanie organowi rentowemu wydania dla ubezpieczonego K.T. zaświadczenia A1 potwierdzającego, że w wyżej wskazanym okresie znajdowało zastosowanie ustawodawstwo polskie oraz zmianę zaskarżonych

decyzji organu rentowego i ustalenie, że w okresie od 25 lutego 2019 r. do 30 czerwca 2019 r. ubezpieczony K.R. podlegał ustawodawstwu polskiemu i podlegał ubezpieczeniom społecznym w Polsce, jak również nakazanie organowi rentowemu wydania dla ubezpieczonego K.T. zaświadczenia A1 potwierdzającego, że w wyżej wskazanym okresie znajdowało zastosowanie ustawodawstwo polskie, a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącej spółki zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Skarżąca wniosła także o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż jest ona oczywiście uzasadniona. W przedmiotowej sprawie za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej zdaniem strony skarżącej przemawiają przede wszystkim naruszenia prawa materialnego, polegające na bezpodstawnym niezastosowaniu właściwych przepisów, a także na niewłaściwym zastosowaniu takich przepisów, które w ustalonym stanie faktycznym nie powinny znaleźć zastosowania. Konsekwencją naruszeń prawa materialnego przez Sąd Apelacyjny jest bezpodstawne pozbawienie ubezpieczonych prawa do ubezpieczenia społecznego w Polsce, w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podkreślono także, że obaj ubezpieczeni jako pracownicy (zleceniobiorcy) podmiotów mających siedzibę w Polsce podlegają ustawodawstwu polskiemu. Zaistniała sytuacja niewątpliwie narusza interes prawny ubezpieczonych. Dlatego strona skarżąca wskazała, że zaskarżony wyrok Sądu II instancji zawiera kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009, zaś abstrahując od statusu ubezpieczonych, jako pracowników delegowanych orzeczenie to zawiera ponadto kwalifikowaną postać, naruszenia art. 13 ust. 1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004, art. 14 ust. 5 i 8 rozporządzenia nr 987/2009, art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej,

zaś w razie jej przyjęcia – oddalenie oraz zasądzenie od skarżącej spółki na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej spółki nie kwalifikuje się do przyjęcia i merytorycznego rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance, oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto zaś, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100 i z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl., czy z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę, zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W przyczynie kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie chodzi o wskazanie naruszenia prawa przez sąd *meriti*, choćby oczywistego, co dotyczy zwłaszcza uchybień

w sferze prawa procesowego, lecz o to, aby wykazane uchybienia sądu skutkowały wydaniem oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743 czy z 28 lutego 2012 r., I PK 157/11, LEX nr 1215115). W wywiezionej skardze kasacyjnej odwołująca spółka temu wymaganiu nie sprostała.

Warto zaznaczyć też, że tożsame rozstrzygnięcia zapadły także w innych sprawach, w których stroną była skarżąca spółka (zob. postanowienia: z 18 lutego 2026 r., I USK 637/26, LEX nr 4038430; z 16 października 2024 r., III USK 131/24; z 13 marca 2025 r., III USK 31/24; z 17 czerwca 2025 r., III USK 36/25 czy wyrok z 14 maja 2025 r., III USKP 34/25). Już chociażby z tych względów należy uznać, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca spółka jedynie ogólnikowo powołuje się na oczywisty charakter naruszenia przepisów prawa materialnego. Tymczasem o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego: z 2 kwietnia 2008 r., II PK 347/07, LEX nr 465860 czy z 14 października 2021 r., I PSK 122/21, LEX nr 3335475). Na etapie „przedsądu” badaniu nie podlegają podstawy kasacyjne, a więc przez ich pryzmat nie ocenia się jurystycznej siły argumentów wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., III PK 106/19, LEX nr 3223639). Strona skarżąca nie przedstawiła żadnej argumentacji wskazującej, że wymienione w podstawach skargi kasacyjnej przepisy zostały naruszone w sposób kwalifikowany, widoczny na pierwszy rzut oka. W rzeczywistości argumentacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, skoro oczywistej zasadności naruszenia powołanych w podstawach skargi przepisów prawa materialnego upatruje się w ich niezastosowaniu do okoliczności niniejszej sprawy, które skarżąca spółka ocenia odmiennie niż Sąd odwoławczy, a *de facto* samodzielnie dokonuje odmiennych ustaleń stanu faktycznego, według których na podstawie spornych umów zainteresowani wykonywali pracę w co najmniej dwóch państwach członkowskich, w tym w Polsce. Skarżąca nie dostrzega, że wobec

braku jakichkolwiek proceduralnych zarzutów kasacyjnych, które mogłyby podważyć miarodajne dla Sądu Najwyższego ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w postępowaniu kasacyjnym wiążące były ustalenia zaskarżonego wyroku. Autor skargi kasacyjnej w istocie kwestionuje więc dokonaną przez Sąd *meriti* ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej i w żadnej mierze nie świadczy o tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca spółka nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

Biorąc pod uwagę argumenty zaprezentowane w niniejszym uzasadnieniu Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2026 r., poz. 118).

DS.

[a.ł]